

GORE SRCA

U tješnosti svojoj pri-
brak Gospoda i on ušilila
glas moj iz brama Sve-
togova svoga (Pa 17, 5-
7)

Is Uvaza (Sadržajno-
uv. Mko)

VJERSKI TJEDNIK

GOD. VI

ZAGREB, 21. SJEČNJA 1951.

BR. 4

Učiteljevo sažaljenje

Do neba se dizalo klicanje Spasi-
telju na dan Njegovoga svečana ulaska
u Jerusaleem. Is tisuću grla je orio
pokliki: »Hosana, Sinu Davidovu,
pravom kralju Izraelskom; Mesiji,
koga je Bog obećao, i koji je obno-
vitelj velikoga kraljevstva Božjega!

A onda iznenada toliki prokret.
Sve je ustalo proti Njemu: **»Šta-
to? Ta narod je bio odbacio svaku
predrasud u lažnom Mesiji. Odba-
cio je prijašnje negodovanje, da bi
Spasitelj mogao biti siromašan, po-
nizan i ponižen. Toliko ga je pojava
Spasiteljeva očnala. On je začas
postao duhovan, pobožan, oduševljen
za Krista. Napustio je sve svoje sje-
tne predočbe o Njemu. Nikad taj
narod nije bio prema nikome takav.
U tom se svome raspoloženju nije
hojao ni prijatelja svojih svećenika i
farizeja. Digao se iznad svih ljud-
skih obzira. Tko će dakle riješiti za-
gonetku ovoga njegova nenađanog
prokreta proti Spasitelju?**

U tim danima je Spasitelj govorio,
da će oni, koji hoće da vide, moći da
progledaju i zapone tih i čudnog
svjetlo Njegovoga Božanstva. **»Da
će im pasti tješnosti zastori s očiju i u
odjetju poniznosti će to gledati. Da
će svaki dobre volje osjetiti i vidjeti
Božju silu i snagu u razumnim i ne-
razumnim stvarima, na nebu, na
zemlji i podzemlju. Ali On na to ne
će nikoga siliti, kao što nije nikoga
silio ni na dan palmirnih grančica
prigodom svoga ulaska u Jerusaleem.
Milost Božju treba da ljudi bez sil-
jenja prihvate.**

U dane postije ovoga svečanoga
ulaska vidimo Spasitelja, kako na
jednoj uzvisini, koji se dizala iznad
grada Jerusalema, gleda na grad i
nad njim plače. Gledao je u blizu
budućnost. Doći će natme lažni Me-
sije, koji će narodu govoriti prema
njegovim željama i buniti ga proti
Rimljanima. I tako će nastati užasno
razaranje i pomor. I opustit će ova
ljepa zemlja, zemljaolik velikih
i svetih muševa i žena. Opustit će
domovina Njegova i Njegove pre-
svete Majke.

Spasitelj gleda, kako će biti sgra-
đen narod, na čije je dobro On dan
i noć mislio. Bit će razoreni zidovi
i žezdest tornjeva i sve bogate pa-
lače. I ustao će poginuti milijun Ži-
dova. I sve će se to dogoditi u četir-
deset godina. On nosi u svom srcu
najveću ljubav, a Njegov narod naj-
nižu nezahvalnost i tvrdoglavost.
On zapovijeda davlima sa srdžbom i
oni drčnu i slušaju, jer z Njegovoj
zapovijedi osjećaju Njegova božan-
stvo. A ljude priziva s ljubavlju, i
oni ne slušaju i ne naslušaju Njego-
vo božanstvo u Njegovu nebeskom
glasu ljubavi.

I tada dolazi Veliki Petak. Pilat,
rimski upravitelj, ne nalazi ntkakve
krivice u Njemu. Ipak se trza, bi li
iskazao poštovanje istini i pravdi ili
bi se morao pokazati uzaludnim Ži-
dovima, punim mržnje. A vođe u-
prilješe svu svoju snagu, da zastraše
nestalnoga suca. I nastaje borba iz-
među istine i laži. Lučavost upravi-
telja zemlje hoće da polučni neki us-
pjeh u prilog sebi. I daje Spasitelja
bičevati i u takovom Ga bijednom
stanju izvodi pred narod. Njemu
prepušta izbor između Čovjeka, ko-
mu imadu toliko dobra zahvaliti i
ubojice Barabe. Ali nema nikakova
sažaljenja kod divlje i krvi žedne
Životinje.

Spasitelj upoznaje pogibao. Slo-
že se u snažni kor i povikaše: **»Dolje
s Nazarecem, mi hoćemo Barabiu;
na križ s kraljem židovskim! Is
očiju im protjeva bijes. A njihove
divlje kretanje povukle su za sobom
nestalni puk. I povikaše nekoliko
glasovi: **»Na križ s Njime! Glaso-
vi se umnožili, postajali sve jači i
sve divljiji. **»Ne križ s Njime, na
križ, a koga je On toliko govorio i
htio ga navali ti na naš leđa.******

Nastade kao neko pijano uzbuđe-
no stanje, koje se nametnulo zdrav-
om i trijeznom mišljenju i čuo se
odgovor mnoštva: **»Krv Njegova na
nas i na djecu našu! Tako su kao
mahnuti odgovorili klučavici Pilatu,**

Hodočasnik Marijinih Svetišta

O, Marijo, ljubavi moja. O, Marijo,
prijemu moja. O, Marijo, toplino led-
nih staza mojih. Ja sam bolestan hodočasnik, koji lju-
dimu ništa pružiti ne mogu. Ja živim
samo za Tebe, hodočasteći u Tvoja
svetišta.

Mene tvoju skitnicom, o, Marijo mo-
ja. Mene smatraju propalcom, o, Ma-
rijo moja. Ali mene to ništa ne boli,
samo kad si Ti ljubav moja.

Dok si Ti ljubav moja, dotle sam
najkrepkiji bogataš. I makar ja mo-
rao putovati po dolinama i gorama, ja
sam uvijek pred kućom jednom, pred
Tobom, o Kućo zlatna, Marijo moja.

GOSP ODINE ISUSE!

Vjekovi, beakonadni vjekovi tekli su kao
beskonačne rijeke — s Tvojem imenom
u sjećanju.

Gomile, besbrojne gomile stijevalo se
na Tobom, po zemlji, saguete glavie pred
Tobom, Bog ne umire; ni duša ljudska.

I ove ćeš se godine, Isuse, roditi u našim
srčima.

Kad se raspjevava zvono božićne radosti,
mi čemo, s promrznutim pastirima, po-
sreci k Tebi, da Ti se poklonimo s darom.
srca: volimo Te.

Ti si onaj, koga su navijestili Proroci.
Ti si onaj, koji je došao za Čovjeka.

Ti si onaj, koji je umro za Čovjeka.
I onaj, koji je uskrsnuo i vječno živi —
za Čovjeka, siromaha Tvoga.
Sirotinji dobar, nama ne smetaš, Gos-
podine!

koji se u strahu isprizivao: **»Ni-
kakve krivice ne nalazim na ovom
čovjeku i **»Uzмите ga vi i sudite po
svojim zakonima!****

Kao razlivena lava iz vulkana raz-
lila se razuzdana strast po ogrom-
nom trgu i po čitavom Jerusalemu.
— Doista, to nije bila svečana i ve-
ličanstvena osuda puka. To nije bio
čas svjetle istine i svete pravde-
nosti. To je bio čas tame i zamračeno-
sti. Kako li je to bio ogroman skok
iz poklika **»Hosana» na osudu **»Ra-
zapni Ga.»****

A On, koji je bio izbičevan, od-
bačen. On se nije smeo svim tim po-
vicima i burom negodovanja i
ogromnim valom srdžbe toga na-
roda. On se nije onesvjestio ni drhtao
kao da je bespomoćan. On ne govori
nijedne riječi. On ne plače. Stoji
miran i tih. Sluša svoje protivnike
s tolikom sabranošću kao i onaj ra-
dozni poklik **»Hosana!** A onda na-
kon nekoga vremena podigne svoje
oči i omjeri mnoštvo. Iz Njegova se
pogleda vidjelo, da imade sažaljenje
nad tim narodom. On ga još ljub-
i. On ga ne odbacuje. Tek Mu je žao,
što se narod sam odbacuje.

Takav je bio naš veliki Učitelj i
Spasitelj. Svakoga sažaljuje. Nikoga
On ne odbacuje, tko se sam ne od-
baci i Njega ne napusti. A On žali
za njim.

Pa makar i posrauo na putu mno-
štvi, još uvijek ima dosti žara i svjet-
losti za onoga, što pred Tvojem vrati-
ma bdi.

Bdjeti pred Tvojem vratima, znači
imati više sunca od svih palača, ljep-
še prijestolje od svih kraljeva, i veš-
tiji krog nad glavom nego što je nebo
proljeće.

Pa neka sam Tvoj siromašni hodo-
časnik, pa neka sam bijednik najvici,
pa neka sam u očima ljudi nevjerdna
skitnica, ako si Ti sa mnoom, ljubavi
moja, sa mnoom je najveća sreća mo-
ja, o, Marijo, Majko moja!

Propovjedišće Ljubavi, Tvoj glas je na
ma sklad.

Mi smo se digne, gomile i gomile, bez
oružja, da se slijemo za glasom božić-
nih zvona: rodio se Isus!

I ove ćeš se godine, Isuse, roditi u
našim srčima.

Bit ćeš Djetje: besaznan i nevini.

A kad narastao i snagom božanske
misl i razjeren u prah mudroce, sornaj-
šicu, doći će uprijatelj, da Te raspe.

Kome si to tako smetao, Gospodine,
skitnici dobar?
Tko to nije mogao podnesti glas Tvoj,
Propovjedišće Ljubavi?
Što se je podigla naručana gomila na
Tebe, jednog, znanog?

Ruka bijela, znanja učenoga, mahnuće
su ga Te: bodala!

Primjeri strpljivosti

U životu sv. Remigija čtamo, kako
su mu slobni neprijatelji zapalili ve-
liku zalihu žita, što je spremio da pre-
dušretne glad. Plamen se nije mogao
nikako ugušiti; nije bilo nikakve snage
da se žito spasi. Tada se Svetac pribli-
ži plamenu vesela lica i smirena srca,
pruži ruke, da se ogrjeje, i reče: **»Vatra
ima uvijek još i nešto dobac. U samo-
stanu sv. Bernarda dogodila se velika
kata. Tada su odnijeli dvije stotine
funti srebra, što je netko poklonio sa-
gradnji nekog drugog samostana. Kad
su sv. Bernardu objavili tu krađu, reče
on savršeno mirno i bez ikakva smaka
poštenosti i uzrujanosti: **»Hvala Bo-
gu, da me je oslobodio tako teškog to-
retara. — Kad se radilo o izvanredno
teškim i velikim gubicima, tako se
vlastito pobožni i strpljivi Job? Pao je
na zemlju, mošta je i rekao: **»Gospodine
je dao, Gospodine je i uzelo. Neka taku
bude i kad on hoće. Neka je blagoslo-
vljeno ime Gospodnje! — Kako se ponio
kralj Ezeškija, kad mu je prorok Išaia
najavio u ime Božje kaznu za njegovu
lažnu: gubitak svega njegova blagaj-
nogodvorio mu je s predanjem u Boga:
»Dobra je osuda, koju si mi navjeto-
stio. — Kako se je ponijela sv. Fra-
ciška Rimaska, kad joj je oduzeoem po-
sjeđa sve propalo i ona postala siroma-
šna? **»Kjesto da živjela, optočavla je,
savršeno miša, riječi Jobove: **»Gospo-
dine je dao, Gospodine je i uzelo! — B
takovom su strpljivošću podnosile i
i druge velike duše gubitak nematog
boga! Zasto ne biti i ja mogao, kad su
oni mogli!**********

Mogla te je i čovjek oklovdato, pa
si neutješan i žalostan radi gubitka do-
bra glasa i časti. Pogledaj na svogel
Sveti Uvaz Hrištošom bio je na crkve-
nom saboru u Kalecedonu optužen a no-
čudročina života, rastrošnosti, nepru-
pčnosti i savodjenja puka, i sve je to
optužbe podnio s najvećim mirnom i
strpljivošću. — Sv. Atanasije bio je
slično optužen na Nicejskom saboru
radi umorav, preljuba i čarobnjaštva,
a sv. Ciri Aleksandrijski na jednom
saboru radi krivotvorja. Sv. Basilio
bio je tužen Papi Damasu radi tobo-
žnjeg krivotvorja, pa mu Papa radi to-
ga, duže vremena nije htio na pismo
odgovoriti. — Sv. opat Romualdo bio je
u svojoj starosti od 100 godina od jed-
nog blađaka osumnjican s teškog pre-
kraja protiv sv. blađaca, pa se sa
najvećom strpljivošću podnio. — Kao-
što su mnogi svetci Božji uzeli ove ta-
kove optužbe i sumnjavanja mirno i
predano iz ruke Božje, tako možemo
da i mi činimo.

Ako li je tko namo činom pogrdu i
nepravdu, pogledaj na sluge Božje
Kralja Davida je šemej igrdio ostrim
rijecima i kamenjem na svoga ne-
bavivca. Abasaj, Davidov pratilac, htio
je, da tu u uvredu opere krvlju, no David
mu reče: **»Pusti ga, neka grdi, jer sv
je Gospodin nalodio, da grdi, Davida.»**
— Sv. Bernarda je neki čovjek šestoko
udario, što ga nije htio primiti u svoj
samostan. Sv. Bernard ne samo da je
ostao savršeno miran, nego je umiri-
vo i slovovju i uzrujanost svojih sa-
mostanaca. Sv. Gregor pripovijeda e
nekom redovniku, da je ušiljed siostav-
ljanja sa strane nekog slug čovjeka
dopao rana. On namo da se nije oves-
tito tomu čovjeku, nego je postio svoja
redovnici braću da misle, da se rana
dopao slučajnim padom. Sv. Gregor do-
daje: **»Ja sa svoje strane držim strpljiv-
ost ovog redovnika većim djelom, ne-
go da je činio smaka i duševac.**
**»Naci ćeš još mnogo drugih, koji su u
pogrđnim činima, što su im bili nane-
senu, sačuvali mir i predanost u Volju
Božju. Čini i ti tako!**

NEOJELJA SEDANDESETNICA

21. I. 1950.

Sv. Hieronimije (340-420) donosi nam prvu u posvećenosti u vinogradu. Gospodar je u nekoliko puta latio, a za trga odveće u svoj vinograd, a na koncu dana dao je svima jednaku plaću. Kad su se na to noć bunili, reče im: Šta ste zavidni, ako nam je dobar.

1. Kad rano jutro, da najml radnike se svoj vinograd. Ovak gospodar je dragi Bog, koji nas sve poziva, da u njegovu vinogradu, t. j. u njegovoj Crkvi radimo za spasa naše vlastite duše. Idite i vi u svoj vinograd. I moze da se u najranije jutro, veče, od mojeg djetinjstva posvao u svoju službu, uzeo me za svog radnika. Kako sam ja, do sada odgovorio njegovom pozivu, da radim oko spasa svoje duše? Koliko li sam sat, koliko dana, da modža i godina stajao besposlen? Ij koliko vremena nisam revno sprevao u službu Božju, kako sam to mogao i trebao? Pogreška mladosti moje i gipnosti moje ne spominjete se Gospodine!

2. Gospodar koji danas besposlene radnike - što su ljudi besposleni? - i pravim! Nije ovo život, vrijeme za davčadjenje, već za rad. Ovaj je stvorio za rad kao ptica za letjet. Život čovječji na zemlji mučnja je radnja i dati njegovu kao dati nadničarski (Job). Čas večernjeg odmora još nije kucnuo, kucnuć će istom na večer života, kad savozov smrtno svonce. Pa ipak ja hoću da se odhranam i počivam prije nego je tomu vrijeme. A ako i radim, kadkad mi je taj rad lakav, da se prije treba da nazove zaposleno besposleničarenje. Svaki je naime posao, koji nije učinjen s dobrom nakanom, rad Boga, izgubljeni trud. Zato sve Tobi za ljubav, o moj Bože! Ne nama, Gospodine, ne nama, nego imenu Tvojemu daj slavu!

3. Kako to, da su zadnji primili jednaku plaću, kao i prvi? Nije gospodar učestvo na dužnosti rada, nego na vremenu. Zato da slušimo vjerno, revno i uzajamno Gospodinu. U kratko vrijeme možemo da ispunimo mnogo vremena i da dobijemo veliku nagradu na nebu. Ako se dakle dosade nismo odazvali pozivu Božjemu, još nije prekasno. Ako danas čujemo njegov glas, ne damo da otvrdnu naša srca, i što smo kasnije došli, marljivo i revnije radimo.

4. **Štaže** je tvoje oko slo, ako sam ja dobar? Je li Bog prema meni nepravedan, ako je prema drugima dobarosti? To je pitanje, koje je zadovoljilo delima i Svecima. Svaki je zadovoljan s onim, što ima. Sve je samo poklon. Kad bi i među ljudima nestalo zavisti! Ta sve je samo mist, rad Božji!

SVETA

Živjela je za rimskog cara Dioklecijana. S trinaest godina postala je prekrštena Ijepotica. Sin rimskog prefekta poslao joj je dragocijene darove, da je predobije za ženu, ali mu je ona darove povratila i poručila, da se je još oči oči svijetlost karuškima, u svoj kojeg bečata bosanacko-karuzkima, u svoj kojeg Rimski prefekt posvao ju je kao kršćanku na sud i najlakavijim obećanjima i strašnim prijetnjama hito odvratiti od kršćanske vjere i prisiliti, da kao djeca izručuje poganskog božići Vestici Agneza je to odlučno odbila.

Sudac ju je dao odvesti u zloglasnu kuću, da tamo izgubi djevičanstvo. Ona je tamo kleknula i molila. Obasjalo ju je silno svijetlo tako da je pokvareni mišići njeni mogli ni gledati. I prefektov sin hito je nasrnuo; na djevojku Agneza, ali se pako mirao. Prefekt ju je skrivio da je vještica. Ona je odgovorila, da je njegova sija kaznio sam Gospodin. Prefekt joj odvratio, neka on svojom molitvom olavi njegova sina i onda će on vjerovati, da ona nije vještica. Ona se doista pomolila i prefektov sin je oživio i vikao: »Samo je jedan Bog, Gospodar neba i zemlje«. Poganski svedoci su na to tražili smrtnu kaznu za Agneza kao vješticu. Prefekt je bilo silno uzburdan zbog čuda, ali se povukao pred bijesom poganskih svedenika.

Sudac Asparizj dao je naložiti veliku lomaču i baciti svetu Djevicu u ograd. Ali ograd je umaknuto i ništa nije naškodio sv. Agnezi, koja se usred ognja molila. Konačno joj je krvnik probio grlo mačem. To je bilo g. 304. Podijelili su je pokopali na Nomentanskoj kani za Agneza kao vješticu. Prefekt je bio tako uzburdan, da je naredio, da se kršćani moliti. Pogani su jednino na njih navajati s kamenjem. Prekorila ih je djevica Emerencijana, vršnjakinja sv. Agneze, koja još nije bila ni krštena. Pogani su je zasuji kamenjem i ubili. Kršćani su je pokopali uz sv. Agnezu. Na grobu sv. Agneze čudano je ozdravila od neizlječivih rana, pa svem tijelu i. Konstancija, kći cara Konstantina, koja je sv. Agnezu svojom roditeljima. Uz nju je bilo divno bijelo janje i veliko mnoštvo djevoja. Rekla im je, neka za njom ne plaću, jer je ona od Onoga, kojega je već na zemlji nadavse ljubila. Zato se sv. Agneza silka s janjetom. Sv. Agneza spada među četiri sv. Djevice i Mučenice. Ona je bila u velikoj časti u starorimskoj Crkvi. Misao, koja se spominju svaki dan u kanonu sv. Mise, to osim vje Agata, Lucija i Cecilija, Mnogi svetci gojili su veliku pobožnost prema sv. Agnezi, kao na pr. sv. Gertruda, sv. Katarina Sijenska, sv. Brigita, sv. Magdalena Pazzi, sv. Frančiska Rimaska, sv. Teresija od Djeteta i drugi. Sv. Toma Akvinski, uzor sv. čistoće, gojio je također vrlo njezinu pobožnost prema ovoj Mučenici za sv. čistoću.

Na dan 21. siječnja blagosiljavaju se svake godine dva janjeta, od lije se vune prave palji, koje Papa šalje nadbiskupima.

neba i zemlje

Među mnogobrojnim molitvama, kojima slavimo Majku Božju, svima nam je poznata i ona: Zdravo Kraljice - Salve Regina! Ovu prekrasnu poahvalnu molitvu sastavio je neki Herman Contractus, čovjek grofovskog podrijetla. Nazvan je zato: Contractus, jer je bio slab i kričjiva tijela. Prem kričjavij tijelom, bio je duhom velik, čovjek velikog i rjeđkog znanja, koje mu je - kako sam reče - nadnaravno načinom dano od Boga po zagovoru Bl. Dž. Marije. Vjerovatno je stoga, da mu je i ovu prekrasnu molitvu nadahnuo Duh Sveti po zagovoru Majke Božje. Ova je molitva u katoličkoj Crkvi u porabi već preko 800 godina.

Zdravo Kraljice!

Kao je Majci Božjoj ova molitva draga, zaključujemo iz sljedećega događaja. Kad su u negdašnju carsku prijestolnicu gradu Speuru sabrali rimski car i veliko mnoštvo knezova i vitezova, došao je onamo i sv. Bernardo (1091.-1153) opat iz Klervoa - kao papinski poslanik. Sveukupno svećenici, veliki i mali i ogromno mnoštvo dočekali su ga i primili s najvećim svečanostima i povelu ga u stolu crkve. Na ulazu u nju zapjeva sv. Bernardo: Salve Regina! - Zdravo Kraljice! Kad je svršio i došao bliže glavnoga oltara, na kome se ljesako kip Majke Božje, poklekne i zapjeva: O clemens! t. j. O blagi! Nato ustane, pođe bliže oltaru, poklekne i opet zapjeva: O pia! t. j. O mila! Konačno kod glavnog oltara opet poklekne i zapjeva: O dulcis Virgo Maria! - O sladka Djevice Marijo! Na to je navodno sv. Bernardo čuo glas Majke Božje: Salve Bernarde! t. j. O blagi! Nato ustane, u očajnom mnoštvu na taj dirljivo događaj više još dođao u stolnoj crkvi u Speuru tri svjetiljke na mjestima, gdje je sv. Bernardo pokleknuo, i na njima urezane riječi: O clemens, o pia, o dulcis Virgo Maria! Ove je naime riječi sv. Bernardo dodao molitvi: Salve Regina, - Zdravo Kraljice!

ZAVRŠETAK Soete Godine

Budnjak 1950. osvanuo je u Rimu tmuran. S neba zakrive i oblacina stila je hladna zimska kiša. Međutim, to nije sprječilo ogromnu masu svijeta, da među ranim jutrom ispuni baziliku sv. Petra do zadnjega kula. Desetine hjadna njih je uopće moglo stati u baziliku i oni su strpljivo stajali na trgu pred bazilikom očekujući veliku svečanost završetka Svete Godine. Osim Rimljana bila su tu prisutna i brojna hodočasnika iz svih krajeva Italije, zatim iz Francuske, Irske, Holandske, Portugala, Njemačke, Engleske i Amerike. Svi su oni u pobožnosti i sbratnosti očekivali početak obreda zatvaranja svetih vratiju.

U 10 i pol sati kroz tzv. »Brončane Vrata« počela je iz Vatikana izlaziti velobna povorka, kojoj su na čelu bili papini »švicari«. Za njima su išli brojni redovnici različitih redova, svjetovni kler, a biskupi, nadbiskupi i kardinali u plaćevima i bijelim nitrama. Biskupa i nadbiskupa je bilo u povori preko stotinu. Kada se je na kraju povorke pojavio sv. Otac, nošao ga podstavci tzv. »Sedia Gestatoria«, vjernici su mu predij odvišejave ovaj je, koje se nisu stisile, kod Papa nije stigao pred Konsekvu sv. Petra t. j. glavni oltar bazilike. Tu je sv. Otac silao s nosila i kleknuo na klekalo pred oltarom. Na to je jedan kardinal i lode sv. Veronike pokazivao na stovanje i poklon veike relikvije muke Isusove, među kojima salica, kojom je bilo probodeno Presveto Srce, Veronikin rubac i dio sv. Križa, koji je papama poklonila carica sv. Jelena. Sv. Otac, kao i svi prisutni iskazali su duboko poštovanje i poklon ovim najdragocijnijim kršćanskim relikvijama.

Poslije nekog što je završen poklon velikim relikvijama Muke Kristove, Sv. Otac je sa pratnjom pošao u kapelu Presvetoj Sakramenta, da tamo pred izloženim Svotajzvom obavij pobožnost poklona, a za to vrijeme je Sikstinska Kapela pjevala pretpjev »Cum iucunditate«. Poslije završenog pretpjeva Sv. Otac je otpjevao prigodnu molitvu, a zatim se je cijela povorka uputila do Svetih Vratiju, da se tamo obavij završni obred Svete Godine. Tamo je Sveti Otac zauzeo mjesto na svojem prijestolju i odatle blagoslovio kamenje (opeke), vapno i pjesak, koji će biti upotrebljeni za zidavanje Svetih Vratiju. Poslije toga je odošlo plašt i pripasao pregruču pak se je s gorućom voštanicom u ruci uputio prema Svetim Vratima. S gorućom voštanicom u ruci Sv. Otac je prošao kroz Sveća Vrata, da »poslije Njega nitko više ne prod dok ne bude ponovno otvorena Sveta Godina 1973. godine. Sv. Otac kleknuo, primio u ruke zlatnu s. daršku žlicu i zaidao tri opeke. Za njima je glavni penitencijar Svete Godine usidao druge tri opeke, a za njime ispovalnici Svete Godine. Nato su pristupili zidari i zaidali su u potpunosti Sveća Vrata te na njih postavili mramornu ploču, o kojoj je bilo govora u početku.

S pjesanom zahvalnom i apostolskim blagoslovom Sv. Oca završena je ova ubudjivja svečanost. Na dan budnjak 1949. sv. Oca Pij XII. na srećani dan Svete Godine Sveta Vrata u bazilici sv. Petra, čim je zatvorena sveta jubilarna godina 1950. Kroz otvorena Sveća Vrata prvi je prošao sv. Otac, a tokom 1960. kroz ta vrata su prošli milijuni vjernika iz svih krajeva svijeta. U povijesti svetih godina se ne spominje godina, koja bi završavala u Vjebnomu Gradu veći broj hodočasnika.

Na Budnjak 1950. Sveća Vrata u bazilici sv. Petra su ponovno zatvorena. Kao što je na Budnjak 1949. prvi, tako je sada na Budnjak 1950. zadnji prošao kroz Sveća Vrata sv. Otac. Pa. i Na Svetim Vratima je postavljena mramorna ploča s natpisom »Vrhovni Svecenik Pij XII. otvorio i zatvorio ova Sveća Vrata jubilarne godine 1950. Ova će mramorna ploča ostati na svetoj godini, kada se otvore Sveta Vrata, opeke koje su se otvoreće kroz njih ponovno proći Papa, a za njime još brojajki milijuni vjernika.

KRŠĆANSTVO U AFRIČKOJ PUSTINJI SAHARI

Unjeti Kristovo evanđelje i u proširane pustinje Saharu veliko je djelo modernog kršćanskog apostolata. Na njemu djeluju t. sv. Bijeli Oci (»Les peres blancs«). Ocem ce afričkih pustinja zove pok. kard. Lavrenje (1825-1896) bescer. Osmice se afričkim misionarima Naše drage Gospe za Afriku.

Francijka je zemlja, gdje se mnogo radi i žrtvuje za misije. Danas je apostolski vikar za Afriku (u sjever, Africi), upravitelj najveće biskupije na svijetu. Ona obuhvata 2 milijuna i 120.000 kvadratnih kilometara a 4 puta je velika kao milijun duša. Na tom području živi oko milijun duša, od kojih ima oko 50 milijuna oca i oko 130 djetinjih ostara.

Ako možemo nazivati braćim svu ljudsku sviju rasu - kao djecu Božju, stvorenu za Nj i okupljenju Kristovom Crkvu, obdarenu dušom, pozvanom na slavu u nebu - te ako govorimo: naša braća Indijanci, naša braća Budisti, naša braća jačim raslogom možemo i moramo reći: naša braća muslimani! Jer: od svijetle religije, što ih ima u čovječanstvu, muslimanaka je najbliža kršćanstvu.

O muslimanima je pisano nedavno premlinju mgr. J. Lavrenne, dugogodišnji predsjednik nacionalnog Društva sv. Petra apostola za širenje vjere. Bio je neumoran radnik za misije (sekcija Lyon). Umro je pred nepunih godinu dana: dne 14. XI. 1949.

U časopisu »Anali za širenje vjere« (I. V. 1949. br. 24.) on piše: »Muslimani vjeruju u jednog i jednog osobnog Boga - kao i mi. Oni su jednoboički kao i mi. Oni poštuju boginju Isusa Krista pod imenom Sidna Aissa i to kršćanska bogobjudnost najviše dira: oni poštujuja također i Majku Isusovu. Oni vjeruju u postojanje anđela kao i mi, arkanđeo Gabriel je bio njihov najbližiji onaj, od koga je Muhamed primio svoju objavu.

Oni imaju amzase i naviku za molitvu, na koju ih muzejna poziva nekoliko puta na dan, a oni je vrlo bde likavija ljudskog obzira. Imaju također amzase i navudu za pokoru; za vjerna je muslimane ramazanaki post jamačno stroži. Oni imaju koriznu. Braćara im ljubav propisuje Koran. Molitva, pokora, ljubav - to su temeljni stupovi Islama.

Ne treba se bojati reći, da ih mnogi od naših sabratnjaku. Kršćani sa zapada, koji žive među njima, kršćanstvo su, istina, po rođenju i odgoju, no oni su često u njihovim očima otpadnici, koji su napustili svaku vjeru i postali pogani.

ni. A to je u njihovim očima najveća mana! Vrlo često su to mladi kršćani, koji više ne znaju moliti, niti pogledati prema nebu; drugi su pak gresnici, u kojima nema ni truna evanđeoskog ideala: ljudi nepravedni, oholi, gramizljivi ili odani tjelesnom uživanju. Ne zaboravimo, da su im mnogi od nas znali i teži među njima tako njima, što potupali, izrabljivali ih i stalno potjeznivali kao nižu rasu. Nije čudo, da su proma nama nepovjerljivi.

Pa ipak oni ne bježe od toga da s nama raspravljaju o vjerskim pitanjima kao i o drugima, što im nadaje naš boravak među njima.

Što se dakle može učiniti za muslimane? Na to je pitanje odgovorio mgr. Lavrenne: »Dati im šive primjere kršćanskog života, evanđeoski doživjeti i iskrena života. Kršćani i kršćanke koji među njima tako njima, što filaze na veliko poštovanje. Čak se njihove molitve sjedinjuju s molitvama kršćanskih vjernika (to znamo i iz primjera po bosanackim šupama kod nas, op. prev.); a najmanje oni traže, da bi mi što napustili od svojih vjerskih načela i običaja. Za naše će nam molitve - oni uvijek biti zahvalni.

Bolji će među njima, kaže mgr. Lavrenne, shvatiti jednog dana, da pristup u kršćanstvo ne će značiti sazajaj, ni razmjenu ni prelo, nego da će značiti: dovršiti tražnju (živiti), pridružiti se na sigurno tlo i tako konačno dočekati eredošto, što potpuno vodi i k njihovom idealu.

LJUDSKA DUŠA

Iz katoličkog svijeta

Nova otkrića u Palestini

Ljudska duša je nevidljiva, netvarna i neumrla, po svojoj biti razumno i slobodno biće, koje se u ovom životu razvija, patnjaom i ljubavi usavršava i konačno smiču tijela osloboda od materije. Ona je tako postigla savršenstvo i pravu sreću u sjedinjenju s Bogom, od koga je i pala.

Po svojoj naravi čovjek je slobodno biće. Ima razum i zato može spoznati i svrhu i sredstva, koja vode k svrsi. Budući da se ne može služiti slobodno oprečnim sredstvima, mora između njih birati, i zato ima sposobnost birati između raznih sredstava za istu svrhu. A ova je sposobnost slobodna volja.

Mišljenje, razumno rasuđivanje, zaključivanje je naših posve drugo, nego djelovanje naše osjetila. Ovo su operacije (djela) koje ne pripadaju tvari. Misljenje i djelovanje nije vezano za vanjske stvari, koje utječu na oko, uho i druge osjetljive organe. Znanstvena i umjetnička djela i pronalasci najbolje dokazuju da misioni ili razumni život ne izvire u organu (možgu), već mu je izvor i nosilac sama duša.

Dok je Georg Stephenson u rudniku naša neznamtu odistetu radu, odijela i cipela za svoje drugove krpao — uvijek se s oduševljenjem razmišljao o svom pomoćnom stroju (prvoj željeznici). Ljudi su ga nazivali suludim. Putovanje je sve vrijeme njegovo sredstvo uložio za »Clermont« (prvi parobrod) i u duhu ga je gledao, kako plivi bez jedra, tjerajući parostrehe protiv struje Hudsona.

Mnogi misljahu, da je lud, te da po pravu spada u ludnicu. Kipar sanjari, kada gotovo djelo dionu u kamenu pripre, nego što je dijelom jednadu udaru u nj. Slikar vidi platno pokriveno bojama i oblicima u potpunju ljepotu prije nego što je za nju postavljn i ječica kamaen. Što sve ne zahvaljujemo utjelobama i pronalascima, koji prije predpostavljaju i maštaju nego što dođu do velikih i divnih otkrića. Ti ljudi, i ako možda okruženi svom i bukom života, uvijek usredotočuju svoje misli na svoja životna djela i buduća ostvarenja, i tako rekuti ne vide i ne čuju što se oko njih zbiva. Njihova duša gleda i radi nešto posve drugo, nego što djeluje na njihova osjetila.

Pa kad je duša u tome sviješnom životvavljanju neovisna od tijela, i sama po sebi (ekstencijalno) je nezavisna i »duhovna«. To znači: prestanak i nemogućnost umiranja, a to presteže životi čovjekova duh, razna duša; čovjek ima neumrlu (besmrtnu) dušu.

Ljudska duša je nevidljiva. Nevidljivo poročište i obilježajati kao da ne postoji, nije ni malo znanstveno. Magnetizam, electricitet, radio valovi, sila teže, ultraljubičaste zrake, pregrijana para, životna sila živih bića i mnoge druge pojave u našem svakaidsšem životu sve su rodum nevidljive, pa ipak mi mi znamo da one postoje, svi čestice ih potvrđuju kao stvarne čestice.

I tako tako je i u čovječjem dušom. I ona raspolaže nevidljivim snagama, koje su u istinu komponente našega svijeta. Te duševne snage, kao: sjećanje, razmišljanje, spoznaja, ljubav, volja, odlučivanje i t. d., ne mogu se svesti na žvarene pojave, niti objasniti istim načinima kao i zbivanja u tvarnom svijetu. [11-11-11]

Mi dušu ne možemo vidjeti ni osjetiti neštim očima i drugim osjetilima, jer su ta naša osjetila uređena da vide i osjete stvari, a budući da duša nije takva tvar, stoga je ne možemo ni vidjeti. Ali što ne vidi naše tjelesno oko — može da vidi duševno oko, možemo da dušu spoznamo po njezinu djelovanju, i što vidi to naše duševno oko, isto je tako sigurno kao da smo upoznali tjelesnim očima. Po djelovanju, a ne tjelesnim okom, upoznate su i sve navedene prirodne sile. Dapače, ono što spozna naše duševno oko, prava je istina. Jer tjelesna osjetila često varaju. Naše tjelesno oko nam kaže da naša Zemlja miruje, a da se Sunce oko nje kreće, dok je duševnim okom ustajalo, da se Zemlja okreće oko svoje osi u 24 sata, i tječno oko Sunca za godi-

D. BUZY, LE CANTIQUE DES CANTIQUEB. Traduit et Commenté, Paris 1950. Ova knjiga je na vrlo interesant i nov način tumači poznatu biblijsku Pjenu nad Pjensama. Autor u svom tumačenju odbacuje hipotenu historigrafiju, kao i hipotenu »male drama«, koje su drage nekim interpretatorima. On naprosto smatra, da je Pjesna nad Pjensama zbir 7 svetih pjesama, koje je nadahnuti pjesnik ispevao negdje u IV. stoljeću prije Krista.

DR. H. BLESS, MANUALE DI PSICHIATRIA PASTORALE. Mariježi 1950. — Ovu je knjigu svojevremeno napisao za svećenike poznati holandski psihijatar, profesor Instituta u Vuchtu. Knjiga je od ta svoje djelo preradio, tako da ona sada služi i za liječnike i stručnjake. Prijevodom na talijanski jezik nakladna kuća Mariježi učinila je ovo djelo za sve katoličke liječnike i svećenike u mnogome pristupačnije.

K. E. O., holandski katolički društvo za radnošćenje proslavilo je 25 godišnjicu rada. Proslavi je prisustvovali apostolski internuncij mr. Giobbe. Tom prilikom udruženje je organiziralo niz koncerata najboljih holandskih skladatelja i glazbenika.

8.000 KM prevladat će u pustini jedna grupa rovinara. Malih Sestara od Isusa na putu za sjeverni Kamerun, gdje će među gužbavcima obnoviti misijski centar. Vodi ih sestra Magdalena, koja je ovaj red osnovala 1942. g.

»OGANJ NA ZEMLJI« najnovija je drama francuskog katoličkog književnika François Mauriac (François Mauriac), koja se sada već prikazuje u pariskom kazalištu »Ehbertot«. Ovo je djelo doživjelo dosta žestoku reakciju u katoličkoj kritici, koja je dijelo osuđivalo kao neuspjelo, kao u umjetničko, tako i u moralne strane. Mauriac je u svojoj drami prikazao djelovanje jedne žene, koja je iz svoje abnormalne ljubavi prema bratu razvela njegovu novostvoreni brak, upravo pomoću njegove više bogate i lijepe zaručnice. Ovim svojim djelom Mauriac je izgubio mnogo pošto-dijela u katoličkim krugovima, koje je imao za sebe u vrijeme prije prolaska svjetskog rata.

KOLIKO JE HODOCAŠNIKA POŠTJETO BIMI? Približne statistike govore ovako: oko 1.900.000 potvrđenih željezničkih karata, 1.500.000 registriranih hodočašnika u raznim penzionima, svratištima i sl., približni broj onih, koji su primljeni u audijenciju: 2.850.000.

Oko 42.000 hodočašnika prisustvovali su raznim međunarodnim kongresima, a oko 213.000 posjetilo je razne izložbe vjerskog karaktera.

147 NOVIH MISIONARA otišlo je pošte rata za misije u Njemačke. Katoličke misije, koje izlazi u Bonn. Od tog broja su: 139 svećenici, 32 laici i 376 redovnice. Većina njih je otišla u Afriku. Prije rata u misijama je djelovalo oko 8.000 njemačkih misionara.

CRKVENO SE VIJENČANJE U AUSTRIJI prema propu nacionalno-socialističke vlade iz 1938. smjelo obavljati tek nakon sklopanja civilnog braka. Taj je propis sad u Austriji opozvan s razloga, što bi vjernici inače bili skučeni u slobodnom ispušivanju svoje vjere.

NOVO KATOLIČKO SVEUČILIŠTE otvoreno je službeno u Porto Alegre u Brazilju. To je treće katoličko sveučilište, koje radi sada u Brazilju. Druga dva nalaze se u Rio i San Paolu. Novo sveučilište ima pravni, filozofski i ekonomsko-socialni fakultet.

Molva S cu Isusov

Podzvaljam Te, Srce Isusovo, kralju i središte svijuz srdaca!

Ti si sunce svemira, i svijeta. Ti si sunce Svetlaca Božjih, živih planeta, koje se okreću u krugu Tvoje ajaja. Ti si život svakog života, Ti si ljubav svake prave ljubavi, Ti si ljepota svih ljepota, Ti si jedini izvor jedine istine.

Ti si najdulja knjiga, otvorena učeno i neznanici, čistilome domaćini i skitnici, svetu i grešniku. Ti si najveća mudrost i najveća ljubav. Ti si božanska svemoć i savršenost i najzvišenija ljudska svetost.

Tko će izraziti svu Tvoju veličnu i svu Tvoju ljudsku privlačivost i toplinu? Tko će nabrojiti sve bangulose Tvoje na koje, usjevje i poljs i na srca velikih i malih putnika ovoga sunnog dola? Tko će opjevati beskonačnu Tvoju snagu i ljepotu?

O, Srce Isusovo, ja zadivljen i ganut pred Ranom svetom-Tvojom šapučen: Spusti blagovolju i na tamne putove mojej Zarosi rođom Krvi predakojice na staze može čemerne, i ne daj, da se skripm pod teretom svojega križa. I padaj, da s milošću Tvojom uvijek radi moje veselje.

O šaraj mi barem iskru. Svoje mudrosti, iskru Svoje ljepote i iskru svoje ljubavi. Da i ja postanem živ planet Tvoje sunčane osi, i da me svježdana putenja u vječnu radost nosi!

NAŠI POKOJNICI

DON LOVRE DRAMIC, župnik u mi ru preminuo je dne 16. prosinca 1950. u svom rodnom mjestu. Bio je zasluzni svećenik zadarske Nadbiskupije.

Poljotak je rođen u Kašma 1889. g. služio je pune 52 godine uvijek na slobodnoj službi pod Velebitom. Ova je župa poznata u Nadbiskupiji kao najteža red radnikosti gordog Velebita.

Godine 1949. povukao se je u rodnu kuću, jer je bio starije oslijepio. Usprkos ruznog vremena pobrlji su obiljni svećenici, njih 7 na broju, da sahrane dragog pokojnika. Počivao u miru!

PRVA UMJETNIČKA STAKLARJA I STAKLOBILIKARIJA

I. MARINKOVIĆ

Zagreb Nova Ves broj I
IZVAĐA POPRAVKE I RESTAURIRANJE SVIH VRSTI CRKVENIH PROZORA

Prod godinu dana, 25. studenoga 1949. započelo je iskopavanjem nekadašnjeg palestinskog mjesta Betanije, gdje se je, prema starom predanju, nalazio grob Lazara, kojega je Isus uskramio od mrtvih. Iskopavanjem rukovodio franjevac o. Silvester Šušter, Amerikane, koji je pred više godina vršio uspješna istraživanja na gori Nebo. Istovremeno su radovi na saizadi na pod staze crkve, koja je bila ogradiena nad Lazarovim grobom. Po priči 20 cm tepod ovoga poda našli su na još stariji pod iz mozalika. Našli su također temelje vanjskog staze crkve, koja je bila saizadna kao velika bazilika s tri i više apsidom. Ostaci crkve ukamuju na to, da je bila saizadna još u bi i starije doba. Između pronađenih predmeta našli su i jedan grčki napis na mramornom ploči kao i dio kornice ograda i oltara.

Stari kanaanški grad Jerihon, koji je zauzeo Jonu prilikom povatka Židova iz egipatskog ropstva i koji je već za Kristovo vrijeme bio pokriven pijesakom, arheološki je već dobro ispitán. Manje je istraženo u Jeruzalemu. Tada polako staju izvan od staroga Jerihona, nekako tamno, gdje je nekadašnja cesta iz Jeruzalema doznala ravnicu Jordana. Svečelnice. Taj Jerihon je saizad kralj Herod za svoju zimu prijestolnice.

Kristovo doba su se u ovom gradu saizadali hodočašnici, koji su za Židovsko razmike potvrdili u Jeruzalemu. Tada Gospodin je više puta prokrio kroz ovaj grad i u njemu se zaustavljao. U Jerihonu je Isus poječio Zakeja i ovdje dvociju slijepih. Na površini zemlje danas nema nikakvih tragova iz ovome gradu. U zadnje vrijeme je započela iskopavanje ovoga grada »Arheološka arheološka škola«. Otkriti je dobro sačuvan stari stup, koji je na vanjskoj strani ostavio »Impirija« okrugu. Našlo se je na više lica, koja su saizadna za vrijeme Heroda Velikoga. Arheološki i bibličisti sa zanimanjem očekuju daljnja otkrića u mjestu, koje je nastalo i ovrjetalo za vrijeme Kristovo i malo stano netragom nastalo iz povijesti.

I. KONGRES TALIJANSKIH KRŠĆANSKIARHEOLOGA

Prvi kongres kršćanskih arheologa Italije održao se u gradu Siracusi (Siracusa) na Siciliji od 19.—23. rujna. Ovaj kongres organizirao je u nemogućnosti međunarodnog kongresa, Giuseppe Agnello (Dussepe Anjele), profesor kršćanske arheologije na sveučilištu u Catanji (Katanji).

Na kongresu su održana brojna predavanja, u kojima su raspravljani rezultati (uspjehi) najnovijih otkrića etaroloških starina. Među ostalima saizanimijivije je otkriće, koje je ovičitelj prof. Libertini, a radi se o novom tipu etaroloških bazilika, koje je pronađen blizu grada Catanje na Siciliji. Bočni naime zidovi ove bazilike, koja je sačuvana samo u ruševnom stanju, sa strane su probušeni velikim lukovima, tako da se iz toga može zaključiti, da je ona sa strane bila otvorena, a zatvorena zidom (s vrstina) na pročelju. Kako su slični lukovi probušeni i na nekima drugim bazilikama, to izgleda, da je takav tip bazilike stvarno bio običajan na Siciliji, a može se tako protumačiti, ako znamo, da se prvotni kršćanski hran rasvio iz rimskih sudskih aula i privatnih dvorana. U vezi s ovim otkrićima na istom kongresu izvjestio je prof. Franti, koji je istaknuo, da su prilikom nedavnih obnova na bazilikama Sv. Marije Velike i Svetih Ivana i Pavla u Rimu pronađeni slični lukovi, no ovog puta na pročelju bazilika. Kako je pred više godina prof. Dyngve otkrio baziliku, koja upoče nije bila pokrivena, to sada ova nova otkrića upućuju na misao, koja je dosada postojala o etarološkim skoj bazilici i njezinu postanku.